

»Sama sem prišla. Nikar ne misli, da sem tako hudo bolna! Če Bog dá, bova kmalu v Vrzdencu. Saj se meniva že toliko let! Ko sem vstala, se mi je kar zdelo, da bi se napotila naravnost tja, pa nisem našla obleke. Kam ste jo spravili?»

Ob teh besedah, ob tem pogledu in smehljaju mi je bilo, da bi šel kam v samoto, v temò in tam potožil nebesom. Ker občutil sem, da je v kamrici še nekdo tretji, ki se sklanja nad naju bled in visok ter naju posluša.

»Tista postelja tam ni prav postлана; peče me, kakor da ste mi nasuli žerjavice pod rjuho. Tukaj je bolje, le malo daleč je. Saj bi že skoraj bila prišla do Vrzdenca, tako sem hodila. Stopim in tudi zid stopi stran, kakor da bi se otroci lovili... Mislim, da bi si naročila voz do Vrzdenca, drugače ne prideva nikoli tja. Kako bodo gledali, ko se pripeljeva! Saj bi Mrovec dal voz, kaj ne?»

»Čemu bi ga ne dal?»

»Zares, čemu bi ga ne dal? Rano zjutraj se odpeljeva, nedelja bo in solnce. Jaz vem, da bo vse lepo, ker mora biti; obljubljeno je tako zadržno, kakor da bi bilo v svetem pismu. Zgodilo pa se bo kmalu; nocoj še, ker je že noč, ali jutri

najbrž... stopi no k Mrovcu in povprašaj zaradi vozá... Čemu jokaš?»

Vroče se mi je bilo izlilo iz oči in mi je žgalo na licih. Mati se je ozrla name z globokim, nemirnim, čudno plahim pogledom; obrnila je glavo k zidu, spet je bil bolan, od trpljenja in bridkosti izsesan njen obraz.

Človek, ki je imel pelin za kosilo in pelin za večerjo, ki je škropil ljubezen, koderkoli je hodil, sam pa ni okusil nobene kaplje, si natihem, prav na skritem dnu svoje duše ustvari svetle sanje, brez katerih bi moral skoprneti od vsega hudega. Najprej se mu zasveti odnekod le prav ponižna lučka, spomin na nekaj milega, želja po nečem lepem, mehke, kar morda nikoli nikjer ni bilo in nikjer ni. Luč pa je zmerom lepša in svetlejša, kolikor več je bridkosti in kolikor bliže je odrešenje. Dokler se svetloba nazadnje veličastno ne izlije v ono, ki je zadnja in večna; ter je tako izpolnjena obljuba, srcu dana, in doseženo plačilo za verno zaupanje.

Spomnim se na Vrzdénc, kadar mi je v dušo mraz, kadar mi zahladí v lica tesnobni strah, ki je spomin na smrt... Kaj je res že blizu tisti čas, tista solnčna nedelja? Mrovec, pripravi brž voz, da se popeljeva z materjo v Vrzdénc!...

V aleji.

Trudoma, ječe se valovi vale
pod mračnimi kostanji,
temnó polnočni odsevi gore
v globini brezdanji.

Dva mlada človeka z brega na breg
molče strmita,
mrtva srepijo v blodnih očeh
vprašanja skrita...

Zadnji polnočni odsvit utone
v kalne vode.

Glava se sunkoma, strahoma sklone
in oči krvave —

Jože Plot.

